

Gråtende himmel over Holleia...

Holleia skulle samle til glede, men de senest ankomne møtte ambulanser og politibiler på veien.

Vi ble samlet i sjokket i stedet.

Holleia ble et sted å la tankene omfanne alle berørte, som hele Norge ble. Et sted å holde rundt hverandere. Det ble ikke en vanlig helg med hund.

Det stille minutt hver morgen, stille sorg vist av Belinda som med problem pratet om tragedien foran alle, gråt. De valgte å la barna få ha aktiviteter, la livet gå videre slik det prates om. Alle voksne visste likevel hva vi hørte...helikoptrene...

Prøveledelsen la en beskyttende hånd over alt, og omfamnete sorgen, tok den med seg. Vi fikk dele sjokket, de viste respekt og medfølelse for noe vi ikke kunne forstå - men de lot livet halte seg videre....

Det var ikke en vanlig helg, kveldene hadde ingen rop, inget høye snakk. Vi delte sorg, men lot livet fortsette, delte sorgen og var et fellesskap.

Personlig slapp jeg å sitte alene, man kunne få en klem, prate om det, og forsiktig, som et knust egg kunne vi sette oss sammen igjen å vite at livet fortsetter....men aldri som før

For himmelen gråt på natten, viste sorg og vrede som det tordenværet som ruller i oss, værre i pårørende, nære... Takk til prøveledelsen som gjorde Holleia til et sted å dele sorg og vantro, vise medfølelse...

Oddrun